

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Meditatio III. De Fine Statûs Religiosi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

*Animam DEI capacem; quid-
quid DEO minus est, occupare po-
test, implere non potest. S. August.*

MEDITATIO III.

De fine statûs Religiosi.

PUNCTUM I.

Qualis sit iste finis.

CONSIDERA I. DEUM, postpositô
innumerabili hominum, nu-
merô, quos vel Infidelitati, & per-
fidia, vel Hæresi, & errori, vel
Mundi periculis miserè implicatos
reliquit, te ex peculiari affectu,
& singulari providentiâ elegisse,
etsi id minimè meritis fueris, imò
etsi per tua peccata te indignum
reddideris, te, inquam, elegisse,
& ad statum Religiosum vocasse.

CONSIDERA II. Sicut illi, qui in
Mundo vitam degunt, omnem cu-
ram, & operam eò conferre de-
bent, ut salvi fiant (hic enim est

ipso-

ipforum finis, quem consequentur, si Deo ferviant, si ipsi obediant, si mandata ejus custodiant, & peccata evitent) ita hominis Religiosi finem esse, omni studiô, & contentione ad sui perfectionem eniti, Christi vestigiis insistere, ejus Consiliis morem gerere, mundo renuntiare, non tantum per verum, solidumque contemptum; hanc enim obligationem, cum omnibus Christi cultoribus communem habet; sed debet re, & opere ipso à mundo divortium facere, & conceptô quodam horrore, omnia illa fastidire, quæ ipse promittit, aut prop^{ri}at. Intellige: divitias, voluptates, honores, nominis splendorem, & omnia, quæ propriam voluntatem mulcent, nostrique amorem in nobis fovent, sine minimo erga res creatas, & perituras illecebras affectu. Quin & Paupertatem amplecti, persecutiones, ærumnas, suique despicientiam in votis habere, suâ se

se libertate abdicare, ex alieno arbitrio perpetuò vivere, erumpentes animi motus compescere, sensus, & naturales inclinationes subigere, atque occultam illam propensionem, quâ semper in nostra commoda, & blandientium nobis creaturarum amorem inclinamur, indefessò studiò suppressere debet, ut ita sibi omnino mortuus, vivat Christo, qui pro nobis mortuus est. Dicamus idem paucis: semper moriendo vivere, & vivendo semper mori debet.

Ecce! hic est finis statûs Religiosi: Estne etiam ille, quem tibi hucusque proposuisti? quam curam impendisti, ut quotidie ad perfectionem provehereris? ut Christum sequereris, ut ipsius consiliis obtemperares, ut te à Mundo separares? Penitusne renuntiasti Mundi placitis, & axiomatibus? An contrà potius tuam tibi prudentiam pro regula statuisti? Cùm videreris è Mundo egredi, an non

cor tuum ingressus est Mundus? Si amas voluptates; si honores, si tua commoda, si propriam tuam, voluntatem sectaris; agis, quod genius Mundi agit. Hic igitur est genius, qui dominatur in tuo corde. Interrogasne te ipsum frequenter ad exemplum S. Bernardi, cur ad Religionem perveneris? *Bernarde, ad quid venisti?* Quod igitur fuit mihi animi propositum, cum vitam Religiosam amplexus sum? An ideo prædia, & lautas possessiones reliqui, ut nugis adhererem? an ideo honores, & mundanas dignitates contempsi, ut exiguam promotionem, & vanæ gloriæ punctum in Religione prensarem? An ideo, quidquid mundus mihi delectabile, & jucundum offerre voluit, aut potuit, Deo devovi, ut vile solatium, & indignas meâ conditione delicias quærerem? Denique an ideo tam fortia rupi vincula, tam gravia superavi impedimenta, ut puerorum

crepundiis delectarer, & modicæ tentationi succumberem? Neutiquam profectò. Hic non fuit finis, quem mihi proposueram, si animi mei sensa examino, quæ tunc concepi, cum Mundo tergum obverterem. Et tamen magno cum meo pudore, nec minore veritate, coram te, mi DEUS, fateri cogor; me, si vitæ meæ rationes inspiciantur, videri posse, aut alium non habuisse finem, aut mihi ideo tam nobilem, & excellentem præfixisse, ut socordiam meam magis redderem propudiosam, & minus excusabilem.

PUNCTUM II.

De motivis, quæ nos obligant, ut tendamus in hunc finem.

CONSIDERA I. Omnem animæ Religiosæ felicitatem in hoc consistere, ut perpetuò in hunc finem tendat, & illum assequatur. Potestne esse major felicitas, quam
nullis

nullis esse implicitam negotiis ,
quàm nullâ de rebus vitæ neces-
sariis, nullâ de fortunis stabilien-
dis curâ, nullâ futurorum solici-
tudine urgeri? in nullo deficere,
& nihil desiderare? Hanc felicita-
tem Religiosa Paupertas suis cul-
toribus procurat. Estne par illi
felicitas, quæ de impleta DEI vo-
luntate semper te securum reddit?
Hanc Religiosus reperit, qui per
votum Obedientiæ propriam suam
voluntatem exiit. Sed hæc tam
grandis felicitas ad illos tantum Re-
ligiosos pertinet, qui reipsâ tales
sunt, qui, exactâ votorum suo-
rum observatione, ad consequen-
dam perfectionem omni studiô al-
laborant. Tepidi verò, & ignavi,
qui per alias vagantur ambages, &
à suo fine deflectunt, longissimè ab
illa absunt. Væ animæ infideli,
inquit S. Augustinus, quæ Te,
Domine, derelictô, aliquid melius
se affecuturam sperat. Quasi ve-
rò suam quis felicitatem reperire
B 2 possit,

possit, si à Te recesserit, qui supremum nostrum bonum es. Aut enim hæc talis agnoscit suos errores, aut non agnoscit: si agnoscit; non potest non sentire graves animi remorsus, & sollicitas curas, atque idcirco perquam misera erit. Si non agnoscit, eâ operta erit caligine, & cœcitate, quæ miserrimum omnium maxima fit. Heu! Domine, nimis, prô dolor! propriâ experienciâ didici, quam miseram huc usque vitam vixerim. Privatus eram solatiis terrenis, quibus ne gauderem, status meus media, & libertatem abstulit. Privatus etiam eram solatiis cœlestibus, quibus mea me perfidia indignum reddidit. Atque ita infelicissimus vixi, quia felicitatem meam extra Te quærere volui.

Confidera II. Hominem Religiosum intra conditionis, & Status sui limites gloriam, & honorem suum invenire. Quæ enim major gloria, quis illustrior honor, quam præ-

præfixum habere nobilissimum, & eminentissimum finem, qui est, sequi Christum Dominum, ex ejusdem esse Domesticis, familiariter cum ipso agere, ipsi esse desponsatum, eodem cum ipso patrimonio, & hæreditate frui? Hæ sunt prærogativæ Religiosæ animæ, quæ ipsi infinitam conciliant gloriam.

Quoties, anima mea, inquinasti hanc gloriam? quoties augustum Sponsæ Christi nomen profanasti? toties fanè, quoties proditâ, quam Divino huic Sponso debebas, fidelitate, te amoribus miserabilis alicujus creaturæ indignè implicasti.

Considera denique: tibi, qui vitam Religiosam profiteris, magnam incumbere necessitatem, ut ad hunc finem tendas; nec ullum superesse deliberandi locum. Tenêris enim verbis tuis, tenêris Votis, quæ edidisti; tenêris promissis, quibus te Deo non minùs zelotypo, ac præpotenti vindici, ad Altaris pedem obstrinxisti. Si est

zelotypus, minimam perfidiam graviter feret. Si est potens, non relinquet illam impunitam. De his tuis promissis accuratissimè examinaberis in tremendo illo iudicio, ut vel præmium feras, si illis satisfeceris; vel æternis addicaris suppliciis, si iisdem defueris. Quòd si nunc mori, & coram Iudice tuo comparere deberes, nihilne esset, cujus te conscientia argueret, cum ex unâ parte Vota, & Regulæ tuæ; ex alterâ verò perfidia tua, & continua in iis observandis negligentia, conspectui tuo objiceretur? An non justam haberes timendi causam, ne hæc ipsa salutis, & perfectionis tuæ instrumenta, quæ tam turpiter neglexisti, in damnationis tuæ instrumenta commutarentur? Ah Domine! largire mihi hanc gratiam, ut tempeitivè caveam: ne in tam horrendam provolvar calamitatem. Noli permittere, ut desiderium, quod me tecum rectissimè conjungendi concepi,

cepi, quando me per vota mea tibi obstrinxi, ex mea perfidia, occasio mihi fiat æterni à te divortii, & separationis.

Elegi abjectus esse in domo DEI mei magis, quàm habitare in tabernaculis Peccatorum, Psal. 83.

Melior est dies una in atris tuis super millia. Psal. 83.

CONSIDERATIO I.

*De Oratione mentali,
& Vocali.*

I. **P**ERagisne quotidie parùm aliquid orationis mentalis, sive meditationis? Hoc agere, inviolabilis tibi lex esto, cujuscunque denique conditionis sis. Sicut enim salutem tuam operari non potes, nisi de ipsa cogites, & quidem seriò cogites; ita hoc facere sine meditatione non poteris.

II. Noli autem prætere: te ad ista inhabilem esse. Crede mihi, frigida est hæc excusatio. Ut